

Mladá na malý

25.6.2012

5

VÝSLEDKY MLADÉ SCÉNY 2012

Lektorský sbor ve složení Emílie Zámečnicková, Petr Váša a Ewan McLaren udělil tato ocenění:

tanečnímu a pohybovému studiu Magdaléna, Rychnov u Jablonce nad Nisou za souhrn jevištního pohybu a světelného designu

souboru RELIKTY HMYZU, Praha za inscenaci FAIDRA BĚŽÍ O ŽIVOT

souboru MIKRLE, ZUŠ Jaroměř za inscenaci HOTEL

souboru Studio Divadla Dagmar, Karlovy Vary za sehranost souboru v inscenaci HLEDÁNÍ – SUCHEN ANEB VYPRÁVĚNÍ PÁTÉ

souboru NAZABITÍ, ZUŠ Brandýs nad Labem za jevištní zpracování knížky Ireny Douskové Oněgin byl Rusák

souboru Divadlo DOMA, Gymnázium Svitavy za citlivé vytvoření postav v inscenaci Sedm kroků od prádelny

souboru Pedro ve vedru, ZUŠ Nové Město na Moravě za nakročení k dadaisticko-punkovému nihilistickému kabaretu v inscenaci TŘIKRÁT ČLOVĚK ČILI ŽIVOT

souboru Q10, ZUŠ Střezina, Hradec Králové za pohybovou a hudebně-pěveckou složku inscenace Mnoho povyku pro nic

souboru Slepice, ZUŠ Strakonice za působivou aktualizaci Sakiho povídky Kocomour

souboru DS Saši Liškové, ZUŠ Jihlava za vyváženou práci s jevištními prostředky při inscenování knihy Arto Paasilinna Autobus sebevrahů

Do programu Jiráskova Hronova 2012 lektorský sbor doporučuje:

- **soubor MIKRLE, ZUŠ Jaroměř s inscenací HOTEL**

- **soubor Studio Divadla Dagmar, Karlovy Vary s inscenací HLEDÁNÍ – SUCHEN ANEB VYPRÁVĚNÍ PÁTÉ**

- **soubor NAZABITÍ, ZUŠ Brandýs nad Labem s inscenací Kdopak se vám vo to vůbec prosil**

Do programu Jiráskova Hronova 2012 lektorský sbor nominuje:

soubor RELIKTY HMYZU, Praha s inscenací FAIDRA BĚŽÍ O ŽIVOT

Tan. a pohyb. studio Magdaléna, Rychnov u Jablonce n N.: Zalykám se smíchem, bolí to, tak se směju

TAKY VYPRÁVÍME PŘÍBĚH, JEN JINOU FORMOU

Rozhovor se souborem

Jak moc je pro vás důležitá literární předloha, v tomto případě Deník Anny Frankové?

Předloha je dobrý podklad, na kterém si pak založíme pocity k tancování. Nejdřív si o tom hodně povídáme, čteme si z knížky ukázky. Každá z nás měla za úkol si ji doma přečíst nebo kouknout alespoň na film. Pracujeme na základě toho, že si improvizujeme a zkoušíme pocity.

Mám si to představit tak, že máte vybrané stěžejní situace, momenty z té knížky a ty pak tanečně naplňujete?

To ani nemáme, příběh byl spíš jen jako inspirace. Není to převyprávění knížky, zásadní pro nás bylo, že je hlavní hrdinka zavřená a chce žít normálně a nemůže, je utlačovaná. Takže vyjádřit spíš pocity, že chceme žít normálně.

Kdo s touto předlohou přišel?

Naše paní učitelka, s výběrem bylo jasno od začátku - paní učitelka měla sen...

Jakou roli ve vaší tvorbě hrají kostýmy, jejich barvy?

Ani tak nešlo o barvy, ale spíš o střih, kterým jsme se chtěli trochu přiblížit té době. A že to je takové holčičí. A barvy - no, nemohla tam být nějaká výrazná barevnost, spíše aby se to hodilo, aby z toho byl nějaký dojem.

Vedoucí: Výtvarnou stránku vždycky dotvářím já, u každé naší inscenace je velmi důležitou součástí. Určitou symboliku

barvy samozřejmě měly: Červená je při tanci symbolem lásky a vášně, světlé barvy naděje a harmonie, ty tmavé smutku. Snažila jsem se barvy vyladit tak, aby byly všechny tyto roviny zastoupeny.

Jaká je podle vás shoda divadla a tance, respektive kde vidíte hlavní rozdíly?

V obojím jde o vyjádření myšlenky, jen u nás v podobě tance. Taky vyprávíme příběh, jen trochu jinou formou.

Setkali jste se někdy s neporozuměním?

Vedoucí: Třeba při diskusích na divadelních přehlídkách někteří divadelníci řeknou, že nerozumí, že pro ně je to příliš abstraktní. Ale to se teď hodně mění. Přijde mi, že v posledních letech jsou lidi k tomuhle porušování hranic mnohem otevřenější, přijímají to mnohem vstřícněji, než když jsme před těmi deseti lety začínali. Tenkrát to bylo pro tanečnický málo taneční a pro divadelníky málo divadelní. Ale myslím si, že teď už to tak není...

Je u vás v Magdaléně vůbec někdo, kdo nemá dlouhé vlasy?

Vedoucí: Studio má 170 žáků, z toho je asi 6 mužů, tak ti jsou nakrátko. A ten zbytek - holčiny si během několika prvních let vlasy nechají narůst, protože pochopí, že je to pohodlnější. Když si uděláte při tanci drdol, tak to prostě drží; kdežto vlasy různě sestříhané jsou všude v obličeji a je to nepříjemné. Takže je to spíše praktická potřeba.

RECENZE

Když dívky tančí

Po ložské Cestě k Oněginovi představilo letos Taneční a pohybové studio Magdaléna další projekt o dívčím dospívání, tentokrát však podle díla spojeného s mnohem dramatičtější dobou. Deník Anny Frankové, stejně jako osud této dívky, jejíž život se uzavřel dříve než mohl doopravdy začít, pochopitelně láká i k scénickému zpracování. Nejen svou citovostí a potenciální dramatičností, ale zároveň možnostmi symbolicky vyjádřit prostřednictvím jejího osudu obecněji kontrast mezi soukromým a veřejným, mezi osudem jednotlivce a společností, se přímo nabízí i pro taneční verzi.

Představení Magdalény je tedy proudem obrazů, představ a asociací, které máme spojené s dobou nástupu fašismu, v němž zmnožená postava dívky může být několikero podob jediné hrdinky v různých proměnách, tak i obecnějším symbolem tisíců bezejmenných dívek podobného osudu jako byl ten Annin. Představení tak nabízí šanci sledovat jej v různých rovinách. Můžeme se pokusit vnímat prvořadě příběh židovské dívky v proměnách od dítěte k probouzejícímu se ženství v dosud svobodném světě, přes symbolické „označování“ židů a jejich vyloučení ze společnosti, až po jejich postupné mizení do nenávratna (symboly kamínků jako vzpomínek, které nikdy nezmizí, působivá práce s tělem, která vytváří zvukovou kulisu evokující zvuky pochodujících holínek), s důrazem na dvojí „tíhu“, která Anně leží na bedrech (tíha samotného dospívání, puberty, a zároveň tragického tlaku společenských proměn). Ale jistě můžeme sledovat dílko i čistě vizuálně. Právě vizualita, obrazivost, spojená nejen s pohybovou vynalézavostí jednotlivých dívek, jejich výborně laděnými kostýmy (variace od bílé, přes růžovou, po červenou a černou nabízejí nejrůznější výklady symboliky kostýmů), ale i nepominutelná práce se světelným designem.

Pohybové (či taneční) divadlo patří k žánrům označovaným často za alternativní, neboť žánr stojící na pomezí divadla a tance není jednoznačně zařaditelný. Při hodnocení vnímáme důležitou stránku technického zvládnutí a uvědomujeme si, že ovládnout prostor pohybově a působit zároveň esteticky i dramaticky vyžaduje od tanečnic ukázněnost a dril, ale zároveň jistou lehkost a hravost. Z druhé strany na nás působí více než u činohry schopnost vytvořit atmosféru, v níž jsou důležité jak „technické“ složky (vedle světelného designu také vhodně vybraná hudba), tak i organicky začleněný projev tanečnic. To vše se v novém projektu Magdalény pod složitým názvem Zalykám se smíchem, bolí to, tak se směju, povedlo.

Jana Soprová

Zalykám se smíchem...

Jedenáct tanečnic vytváří v plasticky nasvíceném hlubokém prostoru velkého jeviště taneční obrazy, které mají jak estetickou, tak výrazovou hodnotu. S libostí se dívám nejen na spanilé dívky, ale i obecně na krásu lidského těla, které má tvar a vnitřní energii. Tanec každé z dívek je dobře synchronizován s hudbou i s partnery a díky hudbě má inscenace také pevný temporytmus celku.

Jako vždy u dobrých tanečnic oceňuji především ovládnutí těla počínající jeho držením a končící každým pohybem, jakož i proměňující se, ale vždy přítomnou energii, která z toho všeho vyzrajuje - tedy věci, které divadelníci často považují za něco, co není třeba řešit: přijdeme, zahrajeme a je to.

Schopnost sdělovat konkrétní významy, natož klenuté do příběhu, je u divadla a hudby či tance značně odlišná. Pochybuji, že kdyby někdo poprvé slyšel Smetanovu Vltavu, poznal by, že jde o řeku, natož o kterou; rozpoznával by snad v hudbě významy čehosi rodícího se, začínajícího, mohutnějšího a rostoucího do velebnosti. Pokud si někdo nepřečte v programu Rychnovských, že „představení je inspirované knihou Deník Anny Frankové“, pochybuji, že by to sám od sebe poznal. Rozeznal by touhy a zklamání, sny a bolesti, lásku a agresi, radost a smutek, přátelství a samotu, hledání a ztracení...

Je-li divadlo založeno na vytváření situací, v nichž se jednáním řeší vztahy mezi postavami, je možné rychnovskou inscenaci považovat za elementární taneční divadlo, které evokuje city a pocity, jež jsou elementárním stavebním materiálem možných situací. Situace a jejich kauzální souvislosti, které by vytvářely příběh však v inscenaci nejsem schopen najít; a to přesto, že věřím, že byly zdrojem improvizací, z nichž inscenace vznikala a že tvůrci o nějakou významovou stavbu usilovali a vědí i ní.

Což neznamená, že jsem zklamán. Inscenace mě naplňuje zážitky jiného druhu a já za ně děkuji.

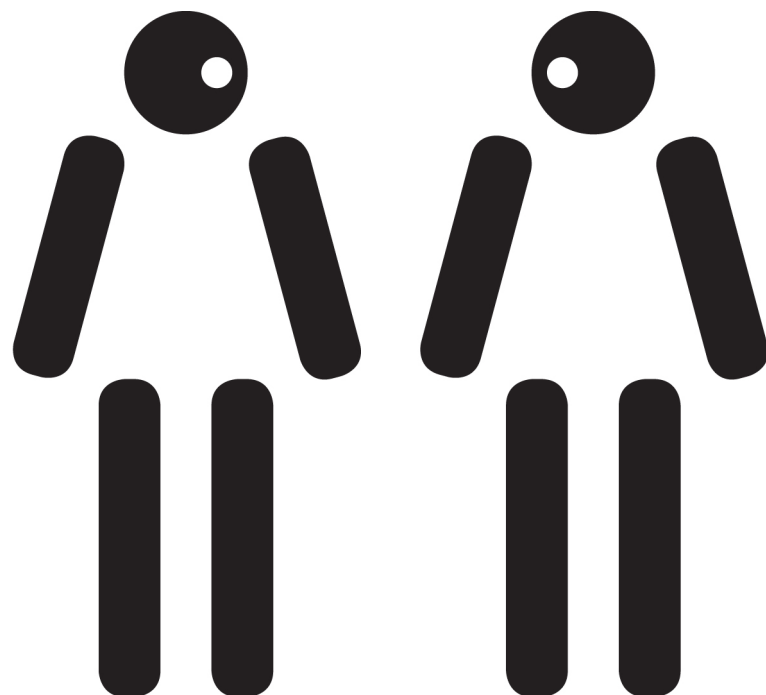
Luděk Richter

DISKUSE O INSCENACI:

Právěně činoherní publikum od začátku ostýchavě vyjadřuje své pocity z představení: „Líbila se mi hudba.“ „Zastavil se čas a plynul v klidu, v jiném toku. Kostýmy byly hezké a nepřekážely pohybu, holky byly skvělé.“ „Bylo těžké přeorientovat se na jiný druh jazyka, pořád jsem očekávala dramatické situace.“ Někteří debatěři ale konstatují, že je pohybové představení zaujalo i epickými prvky. „Jako činoherní člověk mívám problém s pohyblivými věcmi. Dnes jsem ten problém neměla, chytli jste mě. Nebylo to jen děláni dojmu, jak někdy na přehlídkách vidíme. Viděla jsem v tom i technickou dovednost,“ pochválila tanečnice jedna z diváček. Moderátor Jakub Hulák připomíná, že představením bylo založeno na Deníku Anny Frankové a klade provokativní otázku: Bylo to divadlo? Ukazuje se, že konkrétní příběh zachytili jen někteří diváci. „S ohledem na název a kamínky tam asi měla být nějaká výpověď, ale nepochytila jsem ji,“ zaznívá od jedné z debaterek. „Vnímala jsem čistě tanec, příběh jsem nepobrala,“ dodává další. Jiní ale příběhové prvky zaznamenali: „Byly tam dva silné momenty: ukazování a „bouchání“ do podlahy,“ konkretizuje jeden z nich. „Na začátku jsem viděl život dívky ještě před nástupem nacismu, pak označování Židů a na konci, když odcházely, byl to pro mě odezd v transportech.“ Přichází chvíle lektorů. Ema Zámečnicková popisuje svůj divácký zážitek: „Krásná a přiměřeně dlouhá chvíle, vyvolávala ve mně nádherné pocity. Fungovala práce se světlem a prostorem, kostýmy byly nádherné. Holky tancovaly s prožítkem.“ Příběh v představení nevnímala. Situace jsem tam neviděla, bylo to pro mě lyrické. Vlastně kdybych nevěděla, že jde o příběh Anny Frankové, užila bych si to víc,“ dodává. Petr Váša připomíná, že je důležité, aby se taková představení na přehlídkách objevovala. „Vedou nás k přemýšlení o tom, co je divadlo, a jakým způsobem se dá vyprávět.“ Představení bylo podle něj dokonale vystavené. Evan McLaren byl nadšený. „Byl jsem rád, že tady bylo představení, které používá jiné divadelní prostředky. Poukázal bych na světelný design, používalo se například boční svícení - tímto způsobem se tělo stává trojrozměrné.“ Ewan měl otazníky ohledně technické zdatnosti a sešranosti souboru. „O tom, že je o příběh Anny Frankové, jsem se dozvěděl až po představení, ale i tak jsem si to moc užil,“ uzavírá lektor.

-das-

A CO NA TO VY?

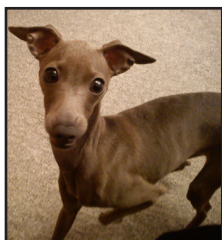
Kamila Kostřicová

Jedna v davu NEBO dav jako jedna NEBO davový dav NEBO nejedné se udav NEBO je jedno, že jedna, NEBO je jedno, že nejedná?

Jonáš Konývka

Když jsem se ztratil, tak dlouhé vlasy prozářené světlem. Bohužel jsem se ve sdělení ztrácel poměrně často... Nebo jsem spíš doufal, že se již v příběhu (sdělení, pocitu...) posunuli, ale vzápětí jsem zjistil, že vlastně asi ne. A proto - když jsem se ztratil, tak vlasy: Flow it! Show it! Long as God can grow it - my hair!

Dree

Hair. Dav. Haf.

Kdo páchal Mladou na malý?

Kamila Kostřicová, Jonáš Konývka, Luděk Horký, Jana Soprová a Luděk Richter (recenze), Lenka Huláková, David Slížek (zlom), frekventanti žurnalistické dílny pod vedením Martina Koláře